

Arrest

nr. 146 280 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 januari 2013 een asielaanvraag in en verklaarde hierbij op 12 januari 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 30 augustus 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in antwoord op verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 september 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 119 102 van 18 februari 2014 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 6 augustus 2014 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2014 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 augustus 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 6 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Guinee

+ kind: [B.A.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 13.09.2013, 27.08.2014 en een herbevestiging op 9.12.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 14.01.2013 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20.02.2014.

Betrokkene heeft een 2e asielaanvraag op 06.08.2014 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een niet in overwegingname door het CGVS op 19.08.2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 25.08.2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat aan verzoekster voorafgaand aan de in casu bestreden beslissing reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van het principe van een goede rechtsbedeling, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige bevoegdheid die de subjectieve rechten van een individu betreft, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

[...]

Overwegende dat de verwijzing naar artikel 7 van de wet van 15.12.1980 en het niet hebben voldaan aan herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten, geen afdoende motivering zijn ten aanzien van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel wanneer ontegensprekelijk een belangrijk risico bestaat nutteloos te worden blootgesteld aan een dodelijke ziekte, ziekte die in het land van terugkeer niet onder controle is en tot een epidemie is gegroeid, gelet op de aard van de virus, het gebrek aan middelen en moeilijke levensomstandigheden die de besmetting bevoordelen.

Uit de beslissing blijkt niet dat deze factoren, in hun geheel beschouwd, in aanmerking zouden genomen worden, a fortiori onderzocht werden.

De beslissing bevat inderdaad louter informatie-elementen nopens de administratieve toestand van verzoekende partij, doch geen enkel element nopens zelfs het bestaan van de dodelijke epidemie in het land van herkomst en terugkeer van de verzoekende partij, element dat algemeen gekend is en waarmee dient te worden rekening gehouden gelet op de verplichting voor de administratie artikel 3 van HET EVRM en het non-refoulementbeginsel na te komen.

Dat de aangehaalde motieven, ten aanzien van de situatie in Guinee niet als afdoende dient te worden beschouwd en de aangehaalde middelen schendt;

Verder dient te worden vastgesteld dat evenmin de persoonlijke toestand van verzoekende partij in acht genomen werd, als afzonderlijk element en in samenhang met de sanitaire situatie in Guinee die uiteraard uitzonderlijk en specifiek is.

verzoekende partij is de moeder van een heel jong kind dat in België geboren is en dat omwille van zijn jonge leeftijd nog heel broos is, daar waar verzoekende partij afkomstig uit Guinee Conakry is en naar dit land dient te worden uitgewezen op het ogenblik dat Guinee één van de drie landen is die het ernstig aangetast is door de Ebola epidemie.

[...]

Dat de beslissing niet gemotiveerd wordt ten aanzien van de elementen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij, noodzakelijkerwijze in samenhang met de situatie in het land van herkomst

dat uit de beslissing niet eens blijkt dat deze situatie die algemeen gekend is en zeker en vast van de dvz, in overweging genomen werd, a fortiori overwogen;

Dat de gelegenheid dat de DVZ het niet nakomen van de terugkeerplicht vaststelde geen afdoende reden is, in de gegeven context, om totaal geen reden aan te geven waarom geen humanitaire redenen weerhouden in het kader van de ruime appreciatievermogen van de Minister

Dat de bij het middel aangewende bepalingen en beginsels geschonden wordt;

Dat in het bijzonder, artikel 3 EVRM geschonden wordt, vermits verzoekende partij en haar 18 maanden baby, aan de virus zal worden blootgesteld, met een heel beperkte hoop tot genezing indien zij door [het] virus besmet[...] worden, gelet op het meestal dodelijk karakter van de ziekte;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat in casu de toepassing van artikel 3 EVRM dient te worden toegepast in samenhang met artikel 8 EVRM.

Dat artikel 3 samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

Dat de verwijderingsmaatregel onmiddellijk is, vermits geen termijn voor het vertrek toegestaan wordt.

Dat verzoekende partij concreet onmiddellijk dient te vertrekken, daar waar het ingaan op dit bevel, haar blootstelt aan een dodelijke ziekte te lijden.

Dat dit gevaar nog groter is voor het kind van 1 1/2 jaar HETGEEN NIET KAN WORDEN ONTKEND;

Dat algemeen gekend is dat jonge kinderen en bejaarden het meest gevoelig en broos zijn ten aanzien van een virus, dit is reeds waar voor griep, a fortiori voor Ebola.

Dat bovendien de verwijdering met inreisverbod van 2 jaar voor onmiddellijk gevolg heeft dat de verzoekende partij geen kans meer geboden wordt om een aanvraag tot verblijfsvergunning in te leiden vanuit België, die haar in België minstens een tijdelijk verblijf zou kunnen bieden en haar bijgevolg van de ziekte of risico tot ziekte zou kunnen beschermen.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat de uitvoering van het huidige bevel, tevens een scheiding zou inhouden met het gebruikelijk geworden levenskader van de verzoekende partij.

Dat uit de beslissing niet blijkt dat de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en de verplichtingen die dit artikel inhoudt ,

Artikel 74/13

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat de verzoekende partij nogmaals de risico's benadrukt die zijzelf maar ook en voornamelijk haar jong kind zouden lopen in geval van terugkeer naar Guinee en de volkomen onmogelijkheid om zonder dodelijk risico het bevel uit te voeren, en om nog een aanvraag tot regularisatie van haar verblijf in België te mogen in leiden gedurende een periode van twee jaar, daar waar het land van terugkeer door Ebola werkelijk verwoest wordt.

De beslissing geeft geen blijk van het "hoger belang van het kind" te hebben overwogen, of zelf te hebben onderzocht, ondanks de algemeen gekende situatie in Guinee en het dodelijk risico die de verzoekende partij loopt in geval van terugkeer.

De beslissing dient te worden vernietigd;

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het enig motief die de beslissing ondersteunt, het feit is dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten, die eerder werden betekend.

Dat indien deze gelegenheid inderdaad de Minister of Staatssecretaris de mogelijkheid biedt een bevel tot terugleiding naar de grens zonder bepaling van een termijn op te leggen, hetgeen een onmiddellijk

vertrek betekent, hierbij nog niet afdoende gemotiveerd is, waarom de verzoekende partij en haar kind aan een dodelijk risico zouden moeten worden blootgesteld, laat staan waarom deze mogelijkheid die zich opdringt in het geval van een terugkeer naar Guinee, niet eens onderzocht werd/in aanmerking genomen werd.

Dat dient te worden herinnerd dat het niet nakomen van bevelen of herhaalde bevelen, het niet nakomen van de terugkeerverplichting inderdaad een wettelijke reden is om een bgv en een inreisverbod te nemen, het hier echter gaat om de voorwaarden binnen dewelke, een BGV, het inreisverbod KUNNEN worden gegeven, doch dat deze "voorwaarden" geen wettige motivering kunnen uitmaken voor een onmiddellijk uit te voeren bevel, in het gegeven specifieke context van Guinee.

De Staatsecretaris geeft hiervoor dus geen enkele reden daar waar hij over een appreciatiebevoegdheid beschikt.

De beslissing is derhalve niet wettig gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

Verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing verzoekende partij in het bijzonder verwijt geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het Grondgebied te verlaten dat haar op 27.08.2014 betekend werd ondanks zij "geïnformeerd werd over de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren".

Dat deze motivering omwille van de hoger vermelde uiteenzetting nopens de EBOLA epidemie in GUINEE niet als redelijk kan worden beschouwd, omwille van het hoog risico dat een terugkeer impliceert.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat precies in die bepaalde periode de DVZ de beslissing had genomen niet meer tot gedwongen repatriëringen over te gaan, om de uiteindelijke reden dat dit niet meer materieel mogelijk was omwille van de weigering van de Federale Politie gedwongen uitgewezen te escorteren TOT Guinee, omwille van het risico gelinkt aan de EBOLA virus.

Dat indien men uitgaat van de redenering dat een vrijwillig terugkeer materieel "mogelijk" blijft, dient te worden vastgesteld dat deze redenering, gelet op het risico tot dodelijke besmetting, artikel 3 van het EVRM schendt of minstens dat uit de beslissing niet blijkt dat zelfs formeel een reden aangevoerd wordt waarom een onderdaan uit Guinee, in geval van vrijwillig terugkeer naar Guinee om er zich her te vestigen, geen risico zou lopen om door de dodelijke virus te worden aangetast, daar waar een tijdelijk kort verblijf in Guinee, beperkt tot de transitzone, van een Belgisch onderdaan, degelijk een risico zou inhouden.

De beslissing inhoudende het inreisverbod is derhalve niet wettig gemotiveerd, in die mate dat hij in het bijzonder steunt op een BGV en een terugkeerverplichting die in casu niet redelijk kon worden uitgevoerd zonder schending van artikel 3 EVRM.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3. In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Guinee, Liberia of Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

Artikel 78

1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.[...]

Het UNHCR stelt:

A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.

Dat in de mate de RVV van oordeel is zoals het CGVS dat de Ebola uitbraak geen reden vormt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming inzake landen die met Ebola aangetast zijn, dient te worden vastgesteld dat het de DVZ toebehoort zijn beslissingen te motiveren ten aanzien van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel, hetgeen in casu niet het geval is."

4.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster terecht aangeeft dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Er moet tevens worden geduïd dat de formele motiveringsplicht er verweerder niet toe noopt om steeds aan te geven waarom hij van oordeel is dat het hoger belang van een kind geen beletsel vormt om een administratieve beslissing te nemen en dat deze motiveringsplicht evenmin inhoudt dat verweerder moet uiteenzetten waarom een problematiek die verzoekster schijnbaar zelf niet belangrijk genoeg achtte om er verweerder attent op te maken of om aan te voeren ter staving van een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging niet wordt weerhouden als een reden om niet over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezins-situatie, in het hoger belang is van een kind om niet te worden gescheiden van de ouder die voor dit kind zorgt. Dit impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en hij het Rijk dient te verlaten, hij zich hierbij dient te laten vergezellen door zijn jonge kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van haar kind heeft vermeld. Verzoekster kan, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder is tekort

gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met het hoger belang van het kind en haar gezins- en familieleden. Verzoekster heeft voorts nooit aangegeven enig gezondheidsprobleem te hebben en ook in haar verzoekschrift maakt zij niet aannemelijk dat zij medische problemen heeft waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij haar grief dat verweerder naliet haar gezondheidstoestand in aanmerking te nemen.

4.2.3. Ook een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Verweerder vermag, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, immers te besluiten dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling geen termijn van dertig dagen zal worden toegekend om vrijwillig het land te verlaten indien deze vreemdeling niet binnen de hem toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Hierbij moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat aan verzoekster bij aangetekende zending van 11 september 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en de in deze beslissing bepaalde termijn van dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten al was verstreken op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

4.2.4. Ter onderbouwing van haar standpunt dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de bepalingen van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden stelt verzoekster dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij, samen met haar nog jonge kind, wordt blootgesteld aan een dodelijk virus in haar land van herkomst.

Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Guinee, doch slechts om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Daarnaast moet worden toegelicht dat verzoekster ook niet bewijst dat het feit dat in bepaalde gebieden in haar land van herkomst een ebola-epidemie uitbrak tot gevolg heeft dat zij in geen enkele regio in dat land nog terecht kan. Zij voegt bij haar verzoekschrift trouwens zelf verschillende kaarten waarop is aangegeven dat in verscheidene districten in Guinee geen gevallen van ebola-besmetting werden vastgesteld.

Verzoeksters toelichting dat leden van de federale politie in het verleden weigerden personen te escorteren tot Guinee gelet op de ebola-epidemie in dat land geeft op zich geen aanleiding tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat zij in dat land een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er moet namelijk worden benadrukt dat het gegeven dat leden van de politiediensten in het kader van hun tewerkstelling geen enkel risico wensen te lopen op een besmetting niet leidt tot het besluit dat vaststaat dat verzoekster effectief een reëel risico loopt te worden besmet en er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeksters beschouwingen omtrent de uitbraak van een ebola-epidemie in Guinee laten derhalve geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

4.2.5. Rekening houdende met het voorgaande en aangezien voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds door de Raad werd vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden besloten dat het non-refoulementbeginsel werd geschonden.

4.2.6. De bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoekster gescheiden wordt van haar kind en er blijkt niet dat zij een gezins- of familieleden heeft met andere personen in het Rijk. Zij gaf slechts aan nog een kind te hebben dat in Guinee verblijft. Er wordt evenmin in concreto aangetoond dat enig aspect van verzoeksters privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt geraakt, zodat ook geen schending van deze verdragsbepaling blijkt.

4.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

4.2.8. Artikel 78 van het VWEU – door verzoekster verkeerdelijk omschreven als het “*Handvest van de Europese Unie*” – bepaalt dat de Unie een gemeenschappelijk beleid ontwikkelt inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. De verplichtingen die opgenomen zijn in voormelde verdragsbepaling om een gemeenschappelijk beleid te ontwikkelen rusten derhalve op de Europese Unie en niet op verweerder en er blijkt daarenboven niet dat de problematiek die verzoekster aanvoert onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling valt. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt bijgevolg niet.

4.2.9. Daar verzoekster niet aantoont dat enige bepaling uit een internationaal verdrag zou verhinderen dat verweerder in casu de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt en aangezien artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder in dat geval verplicht is om deze beslissing te nemen wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Deze beginselen kunnen immers slechts spelen in de mate dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat in voorliggende zaak niet het geval is.

4.2.10. De beschouwingen van verzoekster omtrent het feit dat de afgifte van een inreisverbod haar verhindert om alsnog een verblijfsmachtiging aan te vragen zijn evenmin dienstig, aangezien deze grief niet toelaat te concluderen dat enige wetsbepaling *sensu lato* of enig beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

4.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.12. Er blijkt, gezien voorgaande vaststellingen, ook niet dat er in casu geen sprake is van “*een goede rechtsbedeling*”.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK